

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

A favor d'uns companys

L'OPINIO, complint un deure moral, però sense pretensió que la seva protesta tingui, malauradament, cap eficàcia, s'adhereix a la campanya que tot el món liberal i obrer ha emprès contra el veredicte donat pel Jurat de Charlotte, Carolina del Nord, EE. UU. d'Amèrica, condemnant set obrers amb penes que varien de set a disset anys de presó.

La justícia de la causa que patrocinem ressaltarà, d'una manera ben precisa, de la senzilla relació de fets que anem a fer. Sortint al pas, però, des d'ara, a tots els que, per esperit reaccionari o bé per ignorància, consideren impossible que en el país dels alts salaris, paradís promès als obrers que prestin suport al capitalisme i a l'individualisme cent per cent, puguin cometre's atropells com els que segueixen els recomanem la lectura del llibre del professor francès Mr. Phillips "Le problème ouvrier aux Etats-Unis", en el qual trobaran dades encara més eloqüents.

El 25 d'abril passat els obrers teixidors de Gastònia (Carolina del Nord) protestaren contra les condicions defectuoses de treball que els eren imposades: setmanada de 12 dòlars, jornada de 12 hores, abús de l'empleu de menors de 13 anys i de dones. Davant la negativa de millores oposada per les companyies, els obrers es declararen en vaga. Expulsats per aquest motiu de les habitacions patronals que ocupaven (aparença filantròpica i realitat explotadora i opressora molt freqüent als EE. UU.), els vaguistes instal·laren un camp on s'establiren amb llurs famílies.

Aquest camp, assaltat i saquejat per la policia el 18 d'abril, fou reconstruït i atacat novament el 7 de juny. Aquest segon atac provocà la resistència dels as-

saltats. Durant la lluita el cap de policia, John Aderholt, fou ferit mortalment; en el seu llit de mort reconegué el seu error d'haver ordenat el segon setge. Del cantó obrer hi hagué sis morts.

Els obrers del comitè de vaga foren portats al jurat criminal inculpats de "second degree murder" (equivalent a la qualificació espanyola d'homicidi per imprudència). La Sala de Justícia de Charlotte, després de dues suspensions, pronuncià la condemna explicada al principi.

Tenim la plena convicció que tots els nostres lectors uneixen la seva protesta a la nostra per aquest atemptat a les llibertats individuals, als drets dels ciutadans i al respecte degut a la persona humana. Sacco i Vanzetti no són una excepció, sinó una moneda corrent en els pobles que tenen com a sistema econòmic l'explotació de l'home per l'home. Els límits de l'explotació no s'aturen més que davant dels beneficis econòmics, impuls egoista en el qual excel·leixen els mercaders dels esclaus moderns.

L'apòleg vivent

per EMILI GRANIER-BARRERA

Francesc Lairé

del seu mal. I, en una bella síntesi ardidada, Domènec, el turmentat, fa néixer un home sencer amb l'acoblament de les dues impotències. L'orb presta al paralític la seva còrpora forçada que no sap moure's, i el puja a coll. El paralític, en canvi, facilita al cec la visió i el discerniment que li manquen, i ambdós, fort l'un de la força de l'altre, lúcids l'altre amb la claror de l'un, poden complementar-se i regir-se seguint les amples rutes del món.

Domènec expressà genialment en la seva imatge corprenedora l'eterna dualitat de dues impotències acarades: el Poble i el Pensament, que només a condició d'ajuntar-se poden esdevenir fecundes. Però no s'adonà de com era vivent vora seu el model d'aquella imatge.

Cristòfor de Domènec té un apòleg magnífic, profundament colpidor. Parla d'un orb pletòric de forces, que es migra en la seva incapacitat per l'obrar, i d'un paralític clarivent reduït també a la inacció per les cadenes feixugues

Francesc Lairé, Pensament al servei de la Massa fet carn, físicament tolit, donà vida material a la intuïció de Domènec. Ell que no era res, que no podia res, que arrossegava com una rêmora pesadíssima la misèria del cos sota la claror fonda dels ulls, senyalava el camí del Poble orb — amb una tràgica orbetat gairebé física... I el Poble generós seguia confiat aquell home feble, que li descobria la pròpia força fent-li destre el braç i vident el cervell; i el portava tothora a coll en un replec del seu cor...

El cec i el paralític — el Poble i Lairé — es donaren mútuament sense reserves en el noble maridatge. El Poble, fins a la darrera mica d'estimació ruda, d'impagable amor. Lairé, fins a la darrera gota de sang, vilment assassinat a la porta de casa seva en un moment d'absència del Poble...

Quan Lairé es trobava a la tribuna davant la multitud expectant — m'ho han recordat sovint germans que el conegueren — feia oblidar del tot les seves xacres. Creixia i tot, en un lleial arborament. Hom diria talment que pressentia el futur apòleg, i prenia inconscients actituds modèliques davant l'Eternitat. Si algú gosava contradir-lo o interrom-